

van den anderen ingang van het laboratorium voor planten-physiologie heeft Polet twee hoeksteen gebeiteld: abstracte dierkoppen, waaronder een soort haaienkop, symboliseerend de actieve zucht tot zelfbehoud en het passieve ondergaan van de levenskrachten.

Van het in eikenhout gehakte bouwbeeldhouwwerk te Wageningen, — twee groepen van drie koppen van verschillend karakter —, nam Polet het eerst die onderhanden, welke de ziel van het Europeesche Westen, de Westersche denkactiviteit trachtte uit te drukken, deze links- en rechts flankerend door koppen die den geest van het Europeesche Zuiden en van Afrika moeten verbeelden. In de andere groep, waarvan de plastische vormen zich beperken tot verticalen en horizontalen, werd beproefd den geest van het Calvinisme, het materialisme en het revolutionair activisme, voor de aanschouwing te openbaren.

In denzelfden tijd als deze bouw-plastiek is ook een zeer abstract vrouwebeeld — bestemd om in aluminium te worden gegoten — ontstaan, waarvan hij echter zelf meent, dat een uitsluitend volgen van de daarin aangeduide richting — een tendenz die evenwijdig loopt met den weg, waarop een beeldhouwer als Alexander Archipenko zich bevindt — tot steriliteit zou leiden.

Aristide Maillol, de voorgaande meester, die door de natuur klassiek geworden is, zei in een gesprek eens: „Zie je, de cubisten, dat zijn ten deele heel begaafde jonge lieden, maar de letter heeft bij hen den geest gedood. Zij hebben Plato gelezen en nu is alles bij hen „idee.” Geloof me, Plato zou hunne scheppingen afschuwelijk vinden en de strakke borsten mijner steenen godin daar zouden hem meer verheugen dan zoo'n cubistische constructie. De cubisten zeggen, dat zij eene onzinnelijke, eene decante kunst willen. Welk een dwaasheid! De kunst is toch de zinnelijkheid zelve. Waarmee zal men haar dan maken, als het niet met de zinnen is?”

In dit verband herinner ik ook aan het antwoord, dat de fijne, moderne Fransche beeldhouwer Charles Despiau gaf op de vraag, wat hij van de expressionisten en cubisten dacht, van Archipenko b.v. of van Nadelmann: „Maar deze lieden maken toch niets nieuws. Wat in deze dingen zit, dat moet in elke goede sculptuur zitten, maar dat is slechts het eerste begin. Ik noem deze menschen „de eerstbeginnenden”, de kunst begint pas daar, waar deze lieden ophouden. Zij zijn natuurlijk interessanter dan de knoeters van de Ecole des Beaux Arts, die heelemaal niets zijn en die niet snappen, waar het op aankomt. Maar zij weten ook niet hoe het verder moet gaan.”

Polet's intuïtieve behoefte aan rijkdom houdt hem van overdreven vereenvoudigingen terug.

Een groot in gips gegoten beeld van een textielarbeider geworden boer, volgens Polet „.....de eerste kunstnijvere,” waarvan Just Havelaar